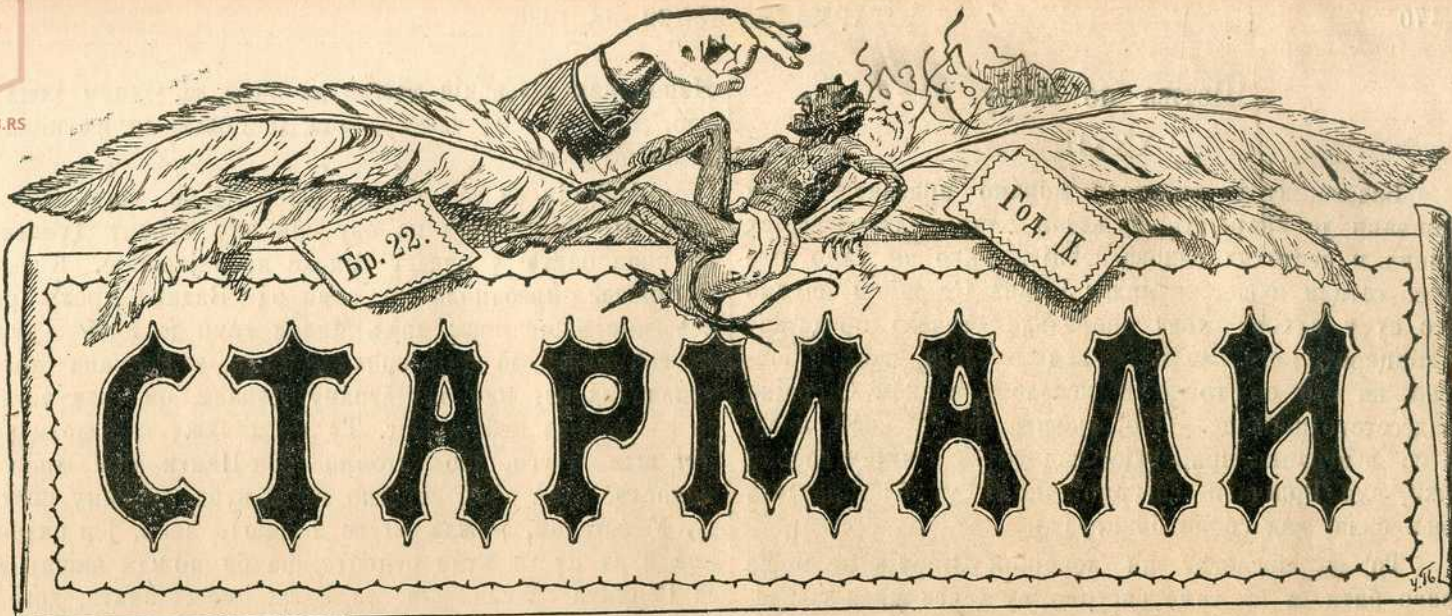

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 10. августа 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

†
Ђорђе Рајковић.

Та што је даљина
Тако несавладна!
Дош'о би ти руку стиснут' —
Ма да је већ хладна.

Но сећам се дана
— Хеј, младости мила! —
Кад-но су нам руковања
Најтоплија била.

Из нашега доба
У старије бежим
И поменах, лепи цветак.
Уздисајем свежим.

Ја судија нисам
— Најмање над гробом;
У бољу се прошлост враћам,
Кад се праштам с тобом.

Ти си са прошлости
Скидао прашину;
Доближав'о оку нашем
Магловну даљину.

Томе си се од'о
Срцем, душом, с трудом,
Ма да се то наплаћује
Сиротињом худом.

Многа искушења
Говила те кивно;
Многима си, брате, знао
Одолети дивно.

Што ти не смем рећи
На свесвему хвала,
Тим се наша стара братност
Није подерала.

Ти си мене вол'о
Што ласкања немам
(Сад најмање, кад се и ја
„На истину“ спремам). —

Застава се црна
На „Матици“ вије;
Што потреса душу моју,
То је још црније.

С богом, стари друже,
— Од сад гробник тлени!
Нека ти се бршља и дуго
Над гробом зелени.

3-1. 1.

Телеграм.

Из Будапеште — Стармалом. Данас је Гарашанин на Маргарити походио Перу Тодоровића, да се с њиме пријатељски разговори, „denn seine Stellung erlaubt ihm nicht seine Empfindungen öffentlich zur Schau zu stellen.“ — А да би њихов разговор што тајнији остао, закључали су врата, и замолили су једног рапортера да мете своје уво на кључаницу, да не би какав радозналик кроз кључаницу вирио.

Шетња по свету.

XXXII.

Бадава, хтели не хтели морамо признати, да су Вршчани до крајности досљедни људи и да се својих верних и честитих синова сећају. Тако не само што су се сетили нашег неумрлог Јована Стерије и не само што су у његову славу приредили свечану представу и концерат, него као веле, кад је слава, нека је потпуна, па ето за то се и играло приликом Стеријне тридесетогодишњице. Оно, нешто је са свим ново, да се и играња приређује, кад се на нечијим гробом тужи, али Вршчани сигурно мисле, да би прослава крња била, кад се не би играло.

То на послетку ни покојном Стерији не може криво бити, а на тиме сигурно многи живи завиде. Ето н. пр. бугарски кнез зацело му завиди. И он би сиромаша заиграо, али на жалост не може више као бугарски кнез, већ би једино могао, као они с тешким покретима, што и у наше крајеве долазе тамо из Бугарске и Турске и којима је нужна јака свирка, да се загреју и на трому игру покрену.

Мени га је јадника жао, е али што ћу му, кад му ђаво није дао мира, него је све непрестано играо улогу оног несташног јарета, које се са крова подсмевало курјаку. Сад је с крова сишао и — пребацили су га преко Дунава.

Краљ Милан у тим случају ишао би већ комотније. Он не би морао пребродити тако пространу реку, као што је Дунав, већ би могао и Саву прећи. У осталом, он је и тако у намери био да путује, па ето сад му се најлепша прилика пружа, да се са „сливничким јунаком“ у друштву крене у бели свет. Гарашанин је већ отишао напред, а и Пера Тодоровић је на страни, па би им могли леп стан набавити.

ПОДЛИСТАК.

Разуме се ону лепшу.

Од драге Гавриловића.

(Свршетак.)

V.

Деда стиже дома, а после неколико тренутака дође и Љубић.

„Ствар је свршена. Девојка оће а и Јовићка пристаје,“ викну деда чим га је угледао на врати.

Љубићу се лице разведри.

„Па шта сад. Како сте уговорили?“ питаше.

„Ићи ћемо обичаја ради да те види пуница; али прстен вечерас не фали. Само јеси ли ти понео дар?“

„Јесам.“

„А шта ће бити од моје вечере?“ рече стрина, тужно погледавши „лукумиће“ што су већ на дасци нарасли „ко душа“, па само чекају да их стринина вешта рука спусти у маст. . .

„Неће се две вечере свадити; само се ти пожури. Ко зна кад ће она бити готова. Сад се тек вата живина,“ тешио је деда.

После по сата беше већ провођаџија и младожења на путу Јовићевима.

Народ пак у Србији тешко да би и за једним зажалио, па макар му зла судбина досудила, да их никад више не види.

Герману се већ такав малер не би могао догодити. Превезли њега на ову или ону страну Дунава, он ипак остаје у опсегу српске патријаршије. Кнеза Бугарског пребацили су само од Видина преко, па већ није више кнез; краљ Милан само да пређе Саву, па већ може да није српски краљ, а Германа претурили на ову или ону страну Дунава, он увек остаје — његова небираност. Ту не помажу нит молитва нит шта друго, као што ни поп-Панти није ништа помогло, а да тако страсно не обљуби залишну сесију. У осталом, можда би се и нашло лека, јер народ има и за пусте људе рецепте, па би можда нашао и за Германа какав, али то се не може знати, догод Стева Павловић не баца карте, у чему је он виртуоз, откако се почео занимати озбиљним пословима, као што он то сам у својим новинама каже. Од то доба требало би га сликати са кецом чело главе, ако би т. ј. који сликар држао за нужно да га слика. Тако би смо добили нове еванђелисте. Као што сваки еванђелиста има уза се неку особиту слику, тако би се могао Стева Павловић насликати са кецом, а краљ Милан са чамцем, па ето нам нових еванђелиста.

Можда ћемо још тако сретни бити, те да и то доживимо.

Милисав.

У Ш Т И П Ц И.

До сад смо све читали „о продирању на исток.“ Сад дочекасмо „продирање на запад.“ Бугарски кнез продро је већ до Немачке.

„Па немој тамо тек да пиљеш к'о маче у жижак само у Даницу, него буди мало љубазнији и према Аници,“ световао је деда младожењу; није ти дете ништа криво, а доста јој је и онако. . .

„По себи се разуме. Сад ми је шогорица. . .“

За тренутак па уђоше и у двориште.

Пред њих истрча из кујне радосно Аница у лепршастој домаћој одећи са засукани рукави и опасаном кецељом, али и цвећем у коси.

Љубић јој љубавно пружи руку, но у души му и опет одјекну:

„Кокета! И у последњем часу мора да прозанати. . .“

Уђоше и у кућу; и деда упознаде зета са пуницом.

Разговарало се о свачем. Пуница је „на фини начин“ исказала колко даје поред кћери и испитивала о зетовљевом „стању“, а зет је опет умео још „финије“ одговором задовољити; при том је по дедином упуству и иначе био вешт — тек по каткад је погледао Даницу и то крадимце, а забављао се са пуницом, дедом и Аницом, која је с радосним лицем „све летила“ по кући. Радовала се што јој је „шогор“ тако имућан, научен и пријатан човек. . .

Мати је неко време зачуђено посматрала. За тим је прекорно и опомињући погледала, но она се не даде смести. Хтела је да забави „шогора“, а требало је бити

* * *
Бугарски кнез у последње време никако није видио да му не ваља пут. Тек кад дође у Видин, па га склепташе, онда тек рече: видим.

* * *
Бугари су свог кнеза отпустили лажом. Срби могу свог краља брже и свечаније т. ј. железницом.

* * *
Мађари славе истеривање Турака из Будима па им толико ласкају, да се већ чудимо, како не моле Султана да дође са „браћом Турцима“ те да још једном овлада полумесец Угарском.

* * *
Гарашанин и Пера Тодоровић налазе се у Будимпешти, те се разговарају о влади у Србији. Ал у том „будапештањском разговору“ је најбољи доказ, да Србија може бити кад Гарашанин и Тодоровић нису у њој.

* * *
Осечки поп Лаза моли конзисторију, да тужи „Заставу“ због Германа. Конзисторија је већ многе раставила, па нека нас растави и Германа. Узрок је довољан: „не у то љима мржња.“

* * *
Стева Павловић се радује у „Нашем Добу“, што су се сомборски учитељи обратили на њега, као на човека — беспристрасна. Не знамо само хоће ли се и сомборски учитељи обрадовати, тој јавној радости Стеве Павловића.

* * *
Како је почела влада поступати са нашим српским школама још ће расписати награду за оне српске учитеље, који најгори успех покажу у српском језику.

и у кујни — ваљда тек неможе допустити да Даница и вечерас у кујни толико ради?! Рекло би се, да хоће да покаже како уме кувати. . .

„Остави ти овде! рече јој на једанпут полугласно и значајно мати. Даница ће и сама доготовити вечеру.“

„Боже, мамице, како ћу је баш сада оставити саму?“ прошапутала она; но кад је мати строго погледа, оде снуждено прозору па тамо седе; затим узгрну завесу па се загледа у звездано небо, сузе су јој биле у очима, сетила се како ће јој бити без сестре.

Љубић је погледа баш у том тренутку. За тим је дуже времена озбиљно посматраше и нека врста сажелења покрену се у његовом срцу. . .

Деда и Јовићка баш се у исти мах препираху: које је печење слађе — прасеће ил ђурчије? . . . Он дакле устаде па приђе Аници.

Она се трже, а у сузноме оку засија се осмејак.

Љубић се загледа у те очи. . .

„Гле! — очи су јој као росан поменац при изласку сунца. Право има деда што вели, да је и она лепа.“

И Љубић се скоро кајаше што јој учини толику неправду. Мираз је један исти, па је могао баш и њу узети — кад је већ она на реду. . .

„Анице, додај деди дуванкесу. Тамо је у моме геро-

* * *
Ово последње по године имала је Угарска 32 милијона дефицита. А било би нам доста по милијона дефицита на 32 године.

Ћира. Јеси ли чуо да је Пера Тодоровић одбио неке Гарашанове понуде?

Спира. Имао је и право. Шта ће му по-нуде, — кад је он од Гарашанина заслужио целе нуде.

Ћира. Јели опозиција у Нишу искала сазив велике скупштине.

Спира. Није.

Ћира. А зашто?

Спира. Зато, јер се верно придржава устава. По уставу само две редовне скупштине треба да ишту велику. Две су већ искале, сад кад би и трећа то учинила, то не би било уставно.

Ћира. Ала је то лепо, где се на устав тако нежно обзире.

Штедљивац.

Ал' је „фини“ тај господар Моша, где год може, гледи да уштеди; с' тога Сару на рукама нџа, само да јој — обућу заштеди!!!

С немачког Др. Назбулбуц.

ку, трже га дедин глас из појетичког сравненија и хуманског расположења. . . .

Док је Аница отскакутала по дуванкесу, врата се отворише а у собу ступи Даница са запуреним лицем од кујнске ватре и покретима минерве или какве умиљате краљице. . .

Љубић се загледа у њу.

„Бадава“, мишља лепша је од сестре. Та неби свет бадава викао да је лепотица. . .“

У том дође и свештеник.

„Вечера је на столу“ јави Даница матери и домаћица понуди госте у другу собу.

За вечером устаде Љубић па се окрете Даници.

„Госпођице, рече свечаним но мало дршћућим гласом: мој чика је још данас рекао госпођи матери моју жељу и донео ми од ње повољна одговора. Реците дакле и ви пред свима примате ли вољно моју понуду и хоћете ли бити сапутница мога живота?“

„Хоћу“, прели се тихо преко Даничини усана.

„Зар њу?!“ узвикну Јовићка и скочи са свога места, те зачуђено гледаше час у деду час у Љубића и Даницу.

„Ја сам чики рекао, да желим госпођицу Даницу“, извињавао се збуњено Љубић.

Бука. Море Шука како ти се допадају најновије ствари у Бугарској и који то ветар тамо пуше, кад је оборио кнеза Батенберга са престола као канда никад није на њему ни био.

Шука. Хе, мени се тако допада, као да је то онај стари србијански ветар који је негда у Србији престоле потресао, па се сад преселио у Бугарску, те тамо чуда чини.

Бука. А да се није у Србију преселио онај стари гњило-робски бугарски дух, без икаква ветра, кад је тамо све тако мирно.

Шука. Може бити, Ђука брате, али — и д е м о д а в и д и м о .

Бука. У пожунском је срезу глад, те ове године неће шиљати тамо егзекуцију. Баш вреди те и код нас закључише што паметно.

Шука. „Е баш ми је кунст! Ако су момци, нек сад утерују порезу кад народ нема ништа више, а нек чувају народ од немилостиве егзекуције баш онда, док још има нечега.“

Бука. „Имаш и ти право.“

П у с л и ц е .

⊙. Бисмарк би тако волео да буде као неки центрум, око кога се купе све силе, дугачке и кратке, велике и мале. Малер је само што добри шицари баш у центрум најрадије згађају.

Ништа, ништа синко, блажио је деда; ниси ти крив већ проклета слична имена. Даница и Аница, па можда сам се овако стар и смео. . .

За тим се наже на ухо, од чуда скамењеној домаћици, па јој шану:

„Жено, не квари ми посла, већ благослови децу, а шала нека ти је за оно што си водила без моје воље први пут на игранку обадве кћери у један пут. . .“

Јовићки спаде копрена с очију а и камен са срца. . . Грцајући се у смеју и плачу и бришући сузе радости окрете се на послетку Љубићу и рече:

„Па кад је тако, нека сте синко и с њоме благословени!“ па се опет засмеја.

„Оче! благослови децу,“ рече деда попу и узне чашу у руке.

Свештеник је све неразумевајући гледао, но кад виде да је Љубић пишао Даници и узео је за руку, с мирном савешћу их прстенова. . . .

* *

Већ идућега дана дознао је Љубић за дедин „маневр.“ Слатко се насмејао и уверавао: да би му се Даница и без тога боље допала од Анице. Деда на то ћути па се тек смеши, а у себи мисли: — видели би. . .

⊠. У центрум се не мора тако пуцати, — доста је каткад да се викне само шиц! — Јер шицарима не би толико сметала поштена Немачка, колико им смета лукава мачка.

⊡. Мачије је својство то: ко се од ње боји, онога огребе; а ко јој покаже јачу шану, од тога загребе.

⊢. Знате ли како стоји са Тисом? Он би (још у Ишлу) написао био свој тестаменат, — само да је имао згодног наследника.

⊣. Верујемо и Гарашанину, кад каже, да је су-стао и уморан. Али да само зато игуман не путује, што се брине за намастир, то нека верује Пера Тодоровић.

⊤. Аца Зуб моли бога да подлистар и надлистар „Нашег Доба“ г. Игор већ једанпут добије орден св. Саве, — јер мисли, да ће онда доћи ред на њега.

* *. Свака представа мађарске опере у Пешти добија од владе 2500 фр. потпоре. (Наш кукавни цец више пута и не зна како је патриотичан.)

⊥. Папа римски жестоко војује против спаљивања мртвих. Пре неколико столећа римске су папе били много толерантнији (кад је било у моди спаљивање живих.)

⊦. „Наше Доба“ подгрева ону стару причу, како су се неки мишеви свадиле и један другог појели, тако да је на ограшју остао само један реп. Ту причу „Н. Д.“ примењује на наше новине, — само, што не каже изриком, да би оно водело бити тај реп, који би остао, кад би се други појели.

* *. О неком краљу причаће се ово: Био је здраво млад кад га је срећа дигла на таван. Он није хтео да остане у тавану, — зато је пао.

⊧. У Пешти је неко рекао ово: Штета, што се тај Абердар не зове Аладар, онда би могао два три дана бити министар просвете и у Пешти. Та много би лепше било да Србин затвори српску гимназију, српско позориште, Матицу и т. д. него да се таким послом опрља (или опрљи) какав Маџар.

⊨. (Ових дана предложиће Душан Кнежевић да Матица Српска сама себе убије, а свој капитал да

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

завешта Матици хрватској (јер ова није одбила његову „Иконију“). Уредник „Нашег Доба“ једва чека тај чланак, да га као перушку мете за калпак свога родољубља.

Хоћете л' да знате?

Хоћете л' да знате
Шта је цел животу?
Шта и блудном сину
Дарива лепоту.

Што (и осим смрти)
Небо сваком даје,
Што у вечност диже
Сваче замишљаје.

Хоћете л' да знате
Сва истина гди је,
У којој се нико
Преварио није.

Хоћете л' да знате
Шта је оклоп срећи!
Е па добро, чујте:
— То вам не знам рећи.

Берберос.

Радост у Илоку.

О људи, људи, што смо се ми прошле недеље у вече радовали. Седимо тако у гостиони, кад дође једном од нас брзојав из Новог Сада. Човек премр'о испрва од страха, јер помисли да му је тамо умрла очевог стрица поћерка. После одахну, јер виде да није. Под брзојавом је била потписана редакција „Заставе.“ Боже мој шта ли ће бити то?

Да нисе кренуо Рус?“ запита неко. Неће бити Рус, о другом нечему пише, ал тешко је прочитати. Бог би га знао нико неће да поучи једаред те брзојавне станице, да је већ одавно пронађено мастило, па да не пишу још увек оловкама.

Дакле читај, читај, кад тамо јављају, да је протеран Бугарски. Еј да видите наше радости, кад то прочиташе. Та није друго него баш ударило у песму. Само онај који је добио брзојав, нешто не може да се радује. Све нешто окреће артију, мучи га нешто, „Та море шта је теби?“ питамо га.

Он само ћути па наједаред прсну: „та овде има још нека реч, али не могу да је прочитам.“ — „Дај вамо.“

И други неко дочепа брзојав који има боље очи те одједаред подскочи са столице од радости. „Та људи, овде се не каже да је протеран наш Бугарски него каже, да је протеран бугарски кнез.

Не знам како ћу да вам опишем све потанко, тек ми настависмо весеље. Дал зато што нам испаде за руком да једва једном прочитамо брзојав као што треба, или због другог чега то погодите ви. Тек доста то, ми се баш ваљано повеселисмо. Нек нам је наздравље. Θ.

„Фрајла“ Ката.

Ал' је наша „фрајла“ Ката,
„еманципирата“,
кад јој „штуцер“ неда мира
то је не „женира“,
гадне речи, пуне квара
то је „разговара“,
на образу никад стида,
зато нема вида,
јер стидак је румен дивна
с' тог је на њу кивна,
питаш што би кивна била?
— — — са свог „шаренила“ !!

Др. Казбулбуц.

Досетке и најивности из дечијег света.

Мали Велимир је знао, шта значе „ветрови“ на медицинском језику. Чуо је то више пута од својих старијих, а и од чика доктора, и он је реч „ветар“ само у том смислу и разумевао. Једног дана пак био нам на ручку гост из Беча, па овај између осталог причаше и то, како сад у Бечу велики ветрови бесне.

„Па ко то тамо тако јако и тако много — пушта „ветрове?“ Зар их нико не вуче за уши?“ питао је мали Велимир.

Велимир још није знао за киселу чорбу од гуске. Знао је за печење, али за чорбу не.

Но једног дана изнела се на сто и кисела чорба од гуске. Ја сам дао чинију малом Велимиру, да он први вади. Велимир узе велику кашику, захити, па је принесе до врха чиније. Ту је извратио чорбу натраг у чинију, па гледаше, какви су му делови преостали у кашици. Ни један део није му се допао, те је непрестано захитао и опет извртао натраг. „Каква ми је то гуска, кад нема ни један батак!“ рече он најзад жалостиво, а да богме да онда још није знао, да се чорба прави само од бубрега, крила и другог ситнежа, дочим се остало употребљује за печење.

Деца радо персонифицирају свашта. Стварима пришивају вољу, намеру и план. Тако и Велимир.

Онда је баш руско-турски рат био у највећем јеку, па разуме се, да смо ми старији искључиво говорили о љутим биткама на Шипки и код Плевне.

„Како то погоди кугла човека?“ питао ме је Велимир, по што су остали отишли, и он је слушао наш разговор. „Је ли — рече он даље и не чекајући на мој одговор — кугла кад изиђе из топа, она иде по ваздуху и непрестано тражи човека, па кад га нађе, удари га и убије?“

„А знаш ли, да мој браца има златан сат?“ чуо сам ја једног дана са прозора у првом кату, како се мој Велимир хвали једном свом другару, а ја сам баш тог дана из штедионице извадио мој златан сат.

„Па знаш ли, где га је до сад чувао?“ питаше даље мој Велимир.

„Где?“

У „шпоркаси“, одговори Велимир.

Онда да богме Велимир још није знао, да се сат може и заложити, али сад чини ми се, да је и он почео свој сат „чувати“ у „шпоркаси.“

„Узми овај канап, браца,“ рече ми једном мали Велимир.

„А шта ће ми наопако канап?“ запитах га ја зачуђено.

„Тако!“ одговори ми он спокојно. „Кад други пут тераш кера, а ти му канапом завежи њушку, па се онда неће моћи дерати. Онда га ни мати неће чути, па те неће ни цсовати.“

Велимир је чуо, да ме је тог дана пред подне мати цсовала, што сам синоћ „терао кера,“ па је брзо измислио и начин, како да мати ни не дозна, кад други пут будем опет „терао кера.“

прибележио Милисав.

Гадно подметање.

О! да зловна света
да језика клети,
Како могу грдне
накости нанети!

Што почесто иде
код доктора млада,
наша госпа Јела, —
ето како страда!

Сав свет на њу режи,
а верујте људи,
да јој бољан супруг
у кревету лежи!

Др. Казбулбуц.

Карао отац сина што је пао на годишњем испиту.

— Ала за бога, нисам ја крив; — одговори син.

— Да ко је крив?

— Криви су професори. Нису ме питали баш ни једно питање, на које би знао одговорити.

А. Ноћас сам сневао да ми је испао један зуб.

В. Хм! Умреће вам који пријатељ.

— Не бојте се, то ће бити какав *лажан* пријатељ (примети В, који се сетио да А има лажне зубе).

Господин Н. послао слугу да му купи најфинија брифпапира.

Трговац га запита хоће ли плавичаста, — тај је најфинији, ал је и најскупљи. А бели је јефтинији.

Слуга се промисли па рече: дајте ви мени тога белог, — мој господин и тако носи плавичасте наочари.

Побожност.

Побожан је врло мајстор Ћира,
очи диже небесноме шару,
па се моли да ти срце дира;
дневно зове Бога великога:

„избави мја Ти од лукавога!“ —

— а помишља све на своју — Мару.

Др. Казбулбуц.

С оног света.

На другом, небеском свету мора бити да је добро. То потврђује и та околност, што се још нико оданде није вратио. И то је једно добро, што тамо одлазе разне новине. (Заборавилисмо имена разносача.) Наравно само оне, којима није одузет постдеби. Међу тима је и „Застава“, која је пре некако у „кратким вестима“ јавила, да је Петар Зака поново (после смрти) изабрат за председника сиротињског стола у Сомбору. Тај број „Заставе“ дошао је и њему до руке. Пошто се најпре изненадио, и пошто га је за тим та вест пријетно дирнула, сео је и написао је сараднику „заставе“ ово писмо:

Драги сараднице!

Кад сам пошао на пут, оставио сам Сомбор у растројству. Али вест, да су мене, Србина изабрали за тако важно место радосно ме је потресла, те добио уверење, да и Сомбор излази из забуне. Изјавите им, драги г. сараднице, моју високу захвалу, јер се тога не могу примити, те им поручите нека у будуће буду тако исто сложни, те да увек бирају Србина, а не Мађара или Чивута.

Но ви сте ме, г. сараднице, обвезали тим што сте вест о моме избору разпрострли на све стране света; за то, да би вам показао своју оданост шаљем Вам ову истиниту кратку вест: протерани кнежеви, овде на овом свету толико су се освестили, да на здрављају „свести народној“.

Петар Зака с. р.

И пословица уме да слаже.

Пословица вели

— Ти је већем знаш —

„Једно мисли илјаница,

А друго биргаш.“

Ал у томе нема

Истине ни словца, —

Обојица мисле

О — немају новца.

Берберос.

Барчићев топ.

Барчићев топ крчи себи пута у стране државе, гд му хитац неће зависити од наше воље.

У иностранству се увиђа, да Барчићев топ (за Србију) само за то не ваља, — што је Гарашанин тако ист изврсан топџија, као што је искусан воденичар.

Палилулац.

„Чекић — или наковањ!?“

У животу човечијем
улоге су подељене,
сваки оне играт' мора,
које су му долењене.

Јел' ти дано да си „чекић“,
а ти удри снагом целом;
јер „наковањ“ — разуме се,
да је роб у свету белом!

Др. Казбулбуц.

Сирома супруг!!!

„Чујте браћо драга!“
— виче мајстор Пера, —
„утекла ми жена,
„триста ли јој вера!!!
„У потеру за њом
„које лакши, бржи,
„на ако је стигне, — — —
„нека је задржи!!!!“ —

Др. Казбулбуц.

Мисли о ситуацији.

Милтон се оженио као слеп. Имао је врло лепу,
вишља ту жену. Један пријатељ није се могао уздржати
а да не примети Милтону да му је жена права мири-
сава ружа.

— О боји, — одговори Милтон, — немогу говорити,
ал' ви можете имати право ако ћете судити о бод-
љама.

Није ли исто тако слеп наш закон о народно-
стима, лепоту му не видимо већ само осећамо — бодље.
*

Поп Панта је једаред здравио Мађарима код но-
восадског великог жупана. Рекао је да Србима нигде
неиде боље но у Угарској а нарочито нам је боље
после закона о народностима. Ова здравица ме јако
подсећа на један виц. — Дотрчао један црнац своме
другу, те ће му у највећој радости довикнути:

— Слободан сам нисам више роб!

— Па шта си?

— Хаускнехт.

Тако је и радост поп пантина. Он се радује
што нисмо више робови, већ мађарски хаускнехти.

по „Füg“

Теле и во!

Кад је Арон у прастаро доба
Израиљу златно теле дао,
од клањања и метанисања,
сав Израиљ није с' разазнао!

Од тог доба измену се много
у векова пролазноме колу;
данас многи клањају се зато,
каквом грдном, — али златном вољу!

С немачког Др. Казбулбуц.

А. Зашто тучеш то псето?

Б. Хоћу да му направим мало радости.

А. А зар се твоје псето радује багинама.

Б. То не. Али се радује после — кад га престанем тући.

Господичић. Ох, кад би ви знали, како ја вас
љубим. Будите моја, па ћу вас тако љубити све до моје
смрти.

Госпођица. То је мени мало.

Господичић. А да шта би ви више хтели?

Госпођица. Ја би хтела мужа, који ће ме љу-
бити до моје смрти.

Дете. Гле, гле, тата, ово је свилена буба. Она
прави свилу. То је врло корисна животиња.

О т а ц. Корисна! Хеј мој синко, док се ожениш, пак
почнеш исплаћивати рачуне за свилене аљине, друкчије
ћеш мишлење стећи.

К и р а ј ц и ј а. Гледајте, молим вас, домаћине, у
мојој соби прокисава. Ако ваш кров не оправите, ја се
морам селити.

Д о м а ћ и н. Идите, молим вас. Ко би још вама мо-
гао угодити. Ономад сте се тужили што већ месец дана
нема кише, а сад вам је већ неправо што мало прокисава.

Женскиње се могу врло згодно упоредити са писмима.
Удата је жена писмо, које је стигло на своју адресу. —
Девојка (млада) је писмо, које још није експедирано. —
Девојка преко 40 година, и она је писмо, које је остало
на пошти неподигнуто.

Одговори уредништва.

Ј. К. у Черевих. Узимамо на знање важну вест да
је 12. јула о. г. познати черевихки дуд са торња скинут.
(Штета је, ако тако високородно дрво није дегод преса-
ђено). Оно, како је Максим хватао мађију у крађи, не би
било за наше читаоце баш занимљив. Но кад имате и
других бележака, изволите их послати, шат изберемо што
подесније.

Новије књиге.

послате уредништву на приказ.

Бранич од зараза. (7. свеска „Књига за народ“) на-
писао за народ др. Милан Јовановић-Батут. Издање Ма-
тице Српске. У Н. Саду 1886. Штампарија Арсе Пајевића.
Цена 10 новч.

Жаока и отров пчелињи. Написао Јован Живановић.
У Н. Саду, 1886. штампарија Арсе Пајевића.

Ручни рад у мушкој школи, сувремено педагошко пи-
тање од Срет. М. Адића. I. Београд. Штампарија напред-
не странке 1886. Стр. 120. Цена 80 п. дин. или 40
кр. а. вр.

ВРЛО ПРОБИТАЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник и а јраспро-
страњенијег српског илустрованог календара

„О Р Л А“

узима себи слободу учтиво позвати п. и. трговце и обртни-
ке на анонсовање у истоме календару за г 1887.

Укусно израђене огласе рачунамо:

Једну целу страну	фор. 24.—
„ 1/2 „	„ 12.—
„ 1/3 „	„ 9.—
„ 1/4 „	„ 6.—
„ 1/8 „	„ 4.—
„ 1/16 „	„ 2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орао“ се штампа и распродаје у 15.000 примерака,
колико дојако још ни један српски календар
и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што
свету да огласе.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДЉЕ.

Пошт. лађа
од 4. (16.) марта

1886. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по-
недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по-
тиске станице средом и суботом 5 и по сахата
по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом
петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом,
петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА
и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

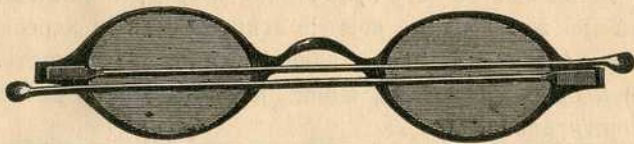
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у
10¼ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.**ОПТИЧКИ ЗАВОД**

ЗЕМАЉСКОГ СРЕДСРЕДНОГ СТОВАРИШТА УЧИЛА.

ВЛАСНИК ЛИПЕРТ и ФАИ

У Будимпешти IV. Museumring Nr. 39.

преко пута од Народног Музеја
препоручују

најбоље и најфиније наочари, цвикере, лорњете,
позоришне дурбине, пуштуље, дурбине, микроско-
пе, стереоскопе, пантоскопе, величава стакла, ма-
ђијске фењере, апарате за маглени слике, арео-
метре, термометре, барометре и анероиде по нај-
јестинију цену.

(4—6)

Тачна и брза послуга.

Наруџбине се одмах извршују.

Ценовници стоје бесплатно на расположењу.
Адреса: Lippert & Fay Optisches Institut der Landes
Central Lehrmittel Niederlage Budapest Museumring 39.

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сџм да позлађује, посребљује и по-
правља оквири (рамове) и све ствари од дрвета, ме-
тала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хар-
тије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те
ствари сџм да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају
5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом у-
наточ.

СИГФРИД ФАЈТ у ВРИНУ,

7—10

(Siegfried Feith in Brünn).

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости
у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса.
Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у
разним бојама (које су као год и масне) а и без бо-
је, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код ст-
варишта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића. 3—6